

шенно неопитния йоще младъ господарь. Онзи, к
е дѣлалъ и гладилъ нѣкога мачтата, са намѣрва
на самия нейнъ върхъ. Той билъ на собственни
корабъ, на кораба, когото той съ собственни
ржцѣ е работилъ; всичкитѣ други сж били чу
На тозъ корабъ той едно време всѣка сутрин
отивалъ да работи съ тесла и трионъ на пояса;
тозъ сжщия корабъ той искалъ и да служи
простъ матросъ.

Тозъ корабъ, можемъ да кажемъ, е билъ
щата на цѣлата русска флота.

Между туй, силенъ вѣтръ дувалъ. Въ ед
само миѣ господаря, надѣждата на цѣлъ нар
можѣлъ да са намѣри — или на джното на мор
или безъ чувства на коравитѣ джеки на кор
Тжзъ мисль ужасно безпокоила капитанина и
говитѣ хора; тѣ мислили, че господаря е въ н
бѣжна опасность. Ни единъ отъ матроситѣ не
предприелъ въ тозъ вѣтръ да са възкачи на вѣ
на мачтата, безъ да не докара на ума си пред
ящата въ тозъ случай опасность.

Всички били вцѣпени отъ страхъ, а господ
между туй работилъ на върха. Скоро края на
вързаното вжжѣ паднжлъ долѣ и младия монар
като хвърлилъ орловий поглѣдъ въ безконечн
морско пространство, започеналъ да слазя. Кап
нина, като видѣлъ че господаря е задоволенъ
рѣвностно изпълнява неговото приказание, запо
далъ на новия матросъ, да приготви трупката м
да му я поднесе; туй рѣвностно и скоро било
пълнено. Трѣбва да забѣлѣжимъ, че тозъ капитан
именуемъ Мусъ, билъ нѣкога простъ матросъ
Холландия; въ туй именно време, той са понав
на господаря. Разумѣва са, че Мусъ, като си п
помнилъ минжлото време, когато билъ другаръ